

Vaničková: Dalajláma je šprýmař s duší dítěte

Ve vzdáleném Malém Tibetu rozdává Veronika Vaničková s ostatními nadšenci místním dětem úsměv a hlavně šanci na dobré vzdělání

BLANKA SEDLÁKOVÁ

Brno, Mulbekh – Na to, aby se člověk mohl setkat s dalajlámou, nemusí být prezident. Této cti se dostalo i několika dobrovolníků organizace Brontosauri v Himálajích. Jedinečnou příležitostí si nenechala utéct ani Veronika Vaničková. „Když vyšel ze dveří svého paláce, rozbušilo se mi srdce. Musela jsem se ze široka usmívat, nešlo to ovládnout,“ vypráví dobrovolnice, které se věnuje další díl pravidelného seriálu Deníku Rovnost Výjimeční sousedé.

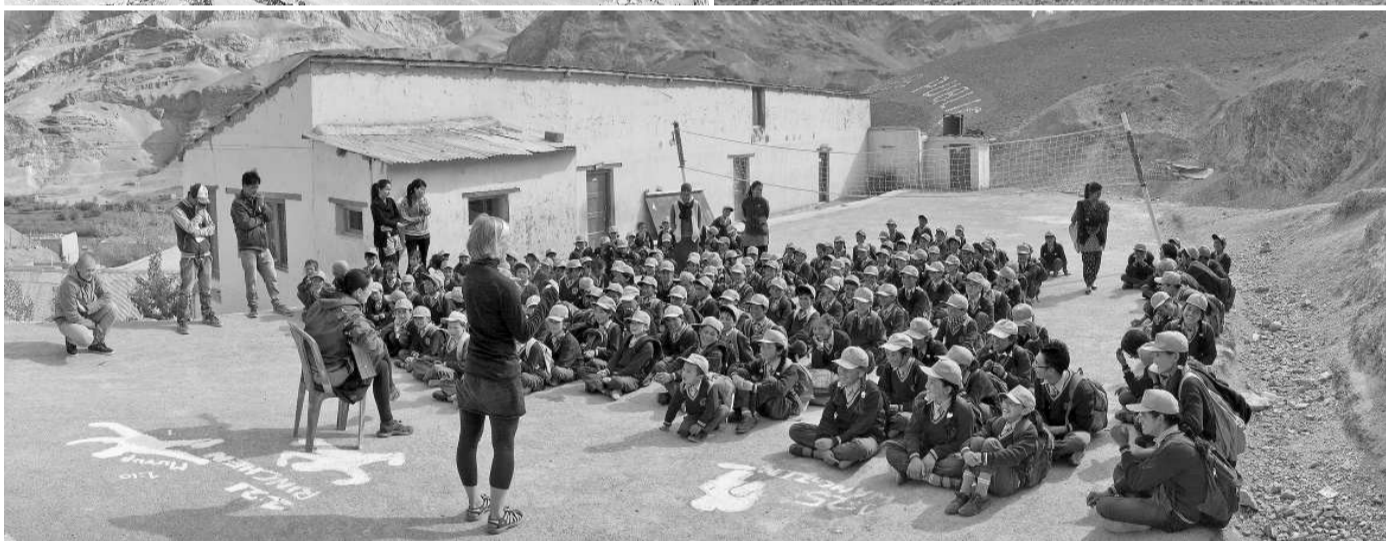

Už čtyři týdny tráví radiologická asistentka Veronika Vaničková v severoindické oblasti Ladakh. V Himálajích však nepracuje jako zdravotnice, ale učí děti ve vesnici Mulbekh. „Jsem dobrovolnicí organizace Brontosauri v Himálajích, která pomáhá v rozvoji Spring Dales Public School v Malém Tibetu,“ upřesňuje svoje poslání.

Prázdninové dobrovolnictví trvá dva týdny. Většina dobrovolníků však přijíždí na delší dobu a využije čas k cestování a objevování jiné kultury. Vedle dobrovolníků působí ve škole také odborní asistenti, kteří vzdělávají nejen děti, ale i indické učitele. „V Ladakhu totiž školství funguje asi třicet let a učitelé často nejsou pro svou pozici dostatečně kvalifikováni. Buď látce nerozumějí, nebo ji neumějí srozumitelně podat,“ vysvětluje mladá žena. Prázdninové dobrovolnictví funguje jako motivace. „Je to taková dvoutýdenní pozitivní vichřice,“ charakterizuje.

Pomoc Brontosauri v Himálajích v Mulbekhu je podminěná spoluprací místních obyvatel. Pracovníci asistují a pomáhají v efektivním rozvoji, nejsou jen cizími mecenáši. Poslední dva roky Brontosauri společně s dalajlámou financovali stavbu nových ekologických školních budov. „Právě díky tomu jsme měli čtvrtého července možnost osobní audience u dalajlámy v paláci v Choglamsaru,“ říká dobrovolnice.

Nebylo by to ale správné dobrodružství, kdyby se neobjevily nějaké komplikace. „Původně jsem do Indie měla odletět prvního července. Na začátku června jsme se dozvěděli, že naši školu navštíví koncem měsíce dalajláma. Většinu z nás to rozesmutnilo, protože to bylo mimo termín dobrovolnictví. Už jsme navíc měli kou-

ZÁŽITEK. Veronika Vaničková učí v Himálajích děti třetí a čtvrté třídy. Měla také možnost osobně se setkat s dalajlámou. „Přišel ke mně a díval se mi do očí. Bylo vzrušující užít si tento okamžik, který patřil jen nám dvěma,“ vzpomíná dobrovolnice. Foto: archiv Veroniky Vaničkové

pené letenky, které se nedaly vyměnit,“ popisuje Vaničková.

Společně s fotografem výpravy Jakubem Trnčákem se ale rozhodli, že si setkání užijí nenechají. „Je to příležitost, která přichází možná jednou za život. Zrušili jsme všechny plány, koupili úplně nové letenky a vyrazili. Promeškala jsem promoce a státnice stihla jen tak tak,“ vypráví.

Kvůli špatnému počasí nakonec slavnost zrušili. Šťěstí se na Vaničkovou ale usmálo. „Ředitelé školy se podařilo domluvit audienci v dalajlámově paláci pro vedení školy i pro

veronika vaničková

- ✓ Narodila se 3. dubna 1989 v Opavě.
- ✓ Vystudovala obor radiologický asistent na Masarykově univerzitě v Brně.
- ✓ Působí jako dobrovolnice organizace Brontosauri v Himálajích v indickém Ladakh, oblasti zvané Malý Tibet. Vyučuje děti třetí a čtvrté třídy.
- ✓ Brontosauri v Himálajích pomáhají v rozvoji školy v Mulbekhu. Jsou jedinou českou organizací, na jejímž projektu se finančně podílí i dalajláma.
- ✓ Před dvěma a půl týdny se spolu s několika kolegy setkala s dalajlámou v jeho paláci v Choglamsaru.
- ✓ Má ráda cestování. Už procestovala Indonésii, Nový Zéland, Madeiru a Ladakh. Plánuje návštěvu Galapág a Jižní Ameriky. Jejím velkým snem je Antarktida.
- ✓ Věnuje se organizování akcí, je členkou skupiny Instruktorky Brno.
- ✓ Do školy v Mulbekhu se chce vrátit i příští rok. Už jako odborný asistent pro výuku věd, konkrétně fyziky.
- ✓ Je svobodná.

nás. Jeli jsme pět hodin džípem, koupili slavnostní indické oblečení a po bezpečném kontrole se to stalo,“ popisuje dobrovolnice.

Napjatě stála před palácem a tajila dech. „Když vyšel a prohlížela jsem si ho, všimla jsem si, že je starší než na fotografiích. Ale stále s dobrou náladou a duší dítěte,“ podotýká. Nejsilnější pocity přišly při předávání tradiční šály khatak. „Pamatuji si, že ke mně přišel a díval se mi do očí. Bylo vzrušující užít si tento okamžik, který patřil jen nám dvěma. Moc by mě zajímalo, co si v té chvíli myslel. Vše se událo

velmi rychle, protože dalajláma ochranka je neúprosná a nedopřeje ani vteřinu navíc,“ říká Vaničková.

Při audienci se také potvrdila jeho pověstná povaha šprýmaře. „Naši architekti mu říkali, že školu staví po ladačce, tradičními způsoby a z tradičních materiálů. Dalajláma se jich s vážnou tváří zeptal, jestli je to bezpečné,“ dodává žena.

Místní komunita přijímá zahraniční pracovníky velice laskavě. „Bydlíme v rodinách. První den školy si děti vyberou svého dobrovolníka a odvedou si ho domů. Dokonce se někdy perou o to, kdo nás bude držet za ruku, když si hrajeme,“ poznamenává.

Po výuce regulérních předmětů, jako je zeměpis, angličtina nebo matematika, můžou dobrovolníci děti učít třeba hrát na kytaru nebo si jen společně malovat. Mezi dobrovolníky jsou různé profese a každá dovednost se hodí. „Herečka Ivana Jirešová, která je tu s námi, bude nacvičovat divadlo,“ dodává dobrovolnice.

Největší rozdíl, na který si cizinci musejí zvyknout, je podle Vaničkové hygiena. „Ve škole se pije jen voda ze studny, která funguje i jako sprcha, a jsou zde pouze dva tibetské záchody. Vše rázem vyváží nadšení a úsměvy dětí při výuce,“ konstatuje Vaničková.

Práce v mulbecké škole je pro ni první zahraniční dobrovolnická zkušenost. Na podnět narazila náhodou. „S přítelem hodně cestujeme na vlastní pěst a už loni jsme navštívili Ladakh. Tato oblast mě chytla za srdce, neboť miluji hory a toulky po Himálajích byly mým splněným snem,“ vzpomíná.

Rozhodla se do Ladaku vrátit a šance se jí našla hned na letišti. „Potkali jsme dva dobrovolníky, kteří se vraceli ze školy v Mulbekhu, a dali jsme se do řeči. Líbila se mi myšlenka, že už nepřijedu jako turista, ale s nějakou přidanou hodnotou,“ uvádí.

Za čas, který v Indii Vaničková zatím strávila, se pořádně nezastavila. Seznamování, přípravy na setkání s dalajlámou, začlenění další várky dobrovolníků, výuka, hry, výlety. „Jsme v buddhistické oblasti, kam zákonitě patří klid a meditace. Dala jsem si proto předsevzetí, že až ve škole skoním, přizpůsobím se víc místní kultuře,“ poznamenává.

Po práci s dětmi ji čeká dobročinný kurz buddhismu, jehož výtěžek půjde na podporu školy. „Moje nejklidnější činnost je prozatím psaní pohledů,“ dodává Vaničková.

Další díly na www.rovnost.cz INFO

fáma z oboru

Dobrovolnice v indickém Ladakhu Veronika Vaničková se setkala s několika fámami o této zemi. „Když jsem letěla do Indie poprvé, byl to doma velký problém. Rodiče a prarodiče znali Indii jen z médií, která zveřejňují hlavně Dillí a případy znásilnění. To byl jejich celý obrazek. Potom je těžké vysvětlit, jak to vypadá skutečně,“ říká. Ladakh je nejsevernější oblast Indie ležící v Himálajích a hlavním náboženstvím je buddhismus. „Jediné, čeho se můžete obávat, je, že se přejíte výborného jídla nebo vypadné internet,“ uvádí Vaničková. Podobné zkrácené názory podle ní jsou kolem trekování v Himálajích. „To kvůli tragickým akčním filmům. Přitom pokud má člověk jen trošku zdravého rozumu a dá si čas na aklimatizaci, může si udělat procházku do zřejších hor opravdu skoro každý,“ dodává dobrovolnice.

Škola v Himálajích? Architekt chrání tradiční kulturu i přírodu

Brno, Mulbekh – Cílem rozvojového projektu školy v Mulbekhu v severoindické oblasti Ladakh není darovat peníze a odejít. Organizace Brontosauri v Himálajích se postará, aby škola fungovala a aby si k ní místní vytvořili vztah.

Ke stavbě nových školních budov využívají tradiční materiály a technologie. „Některé jsou už zapomenuté, takže se je s místními znovu učíme a snažíme vylepšit,“ vysvětluje architekt Martin Knap. Musí splňovat současné nároky na život a klimatické podmínky.

Pro úspěch bylo nezbytné pochopit místní kulturu. „Bez toho by vznikla nezapadající evropská stavba v Malém Tibetu, odsouzená k zániku dřív, než bychom položili základní kámen,“ uvádí Knap.

Architekt se přitom musel vypořádat s velkou výzvou. „Nejsložitější je přesvědčit místní o kvalitě a udržitelnosti jejich starých osvědčených materiálů. I sem už dorazil beton, vlnitý plech a plast,“ konstatuje architekt.

Budovy jsou ale z dusané hlíny, vytápí je sluneční zářeni a fotovoltaické panely vyrábějí elektřinu. „Škola je samostatná, nezávislá na vnějším světě,“ dodává muž.

Stavba první fáze trvala pět let. „V současné době do školy chodí přibližně dvě stě dětí a dostavuje se u ní internát,“ poznamenává dobrovolnice Veronika Vaničková.

Do roku 2021, kdy projekt skončí, vzniknou například laboratoře nebo počítačová učebna. (sed)

Martina Špalková o své kamarádce Vaničkové říká: Svěřila bych jí své vlastní dítě

Brno – Pro dobrovolnictví se někdo už narodí. Je potřeba vstřícná a obětavá povaha, kterou se jen tak naučit nejde. Podle Marty Špalkové je její kamarádka Veronika Vaničková, která teď působí v Himálajích, jedním z takových lidí. „Už od školních let byla výjimečná. Má smysl pro spravedlnost, je rovná a ochotná pro druhé udělat cokoliv,“ říká Špalková.

Překvapil vás její odlet do Indie?

Ne. Spíše načasování, protože měla jako vždy spoustu plánů. Dobrovolnictví je něco, co u Verčičky souvisí s její povahou. Dělat potřebné věci a nečekat, že za to něco dostane. Je to člověk srdce.

Bylo setkání s dalajlámou její sen? (sed)

Něví o tom, že by buddhismus byla její filozofie. Ale snad neznám člověka, který o setkání s dalajlámou nestojí. Má obrovskou energii a druhé obohacuje a nabíjí už jen svou přítomností. Myslím, že hodnoty, které uznává on, uznává i Verča a další lidé, kteří mají cit pro spravedlnost. Bez ohledu na vyznání.

Čeho si na ní ceníte?

Je to člověk, kterému můžete zavolat třeba ve dvě v noci, jemuž bez obav svěříte dítě nebo klíče od domu. Obdivuji její vitalitu a bezmeznou energii, s níž podniká všechny akce a ještě jí dál rozdává. Má dar být v pravý čas na pravém místě a potkat ty správné lidi. Cením si jejího otevřeného srdce i úsměvu, toho, že jsem její kamarádka a že dělá věci neziskově a naplno. (sed)

otázka pro knihovnici

Dobrovolnice Veronika Vaničková se ptá knihovnice Olgvy Hájkové: „Čím vás naplňuje vaše práce?“ Minule se mydlářka Daniela Kopolová ptala Vaničkové: „Co vás na místní kultuře nejvíce překvapilo?“ To, jak jsou všichni úsměvní, otevření a tolerantní. Je to úžasný pocit, když jdete ulicí a každý se usmívá a vešlele zdraví místním „julley“ nebo se s vámi dá do řeči. Člověk pozná spoustu zajímavých lidí a naváže opravdová mezinárodní přátelství.